

ΕΙΣ ΕΝ ΑΣΤΡΟΝ.

Ὡ ΣΥ, ποῦ εἶ τοῦ αἰθέρος τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις
Δι' ἀμυδρῶν ὁρᾶσαι φωτὸς καὶ ἀθεοζίου,
Ὡς ὄστρακον λευκάζον εἰς τὸν βυθὸν θαλάσσης,
Χανόμενον καὶ πάλιν φαινόμενον ἐκ νέου.

Ἐὰν ὁ μέγας οὗτος σωρὸς τῶν ἀδαμάντων
Τὸ ἄκρον τῆς ἐσθῆτος ἀποτελῇ τοῦ Πλάστου,
Σὺ τοῦ κρασπέδου εἶσαι τοῦ Ποιητοῦ τῶν πάντων
Μικρὸς ἀδάμας στίλβων εἰς τὰς πυκνὰς πτυχὰς του.

Ἡ ἂν δὲν ᾔν' ἐσθῆς του, ἀλλὰ βωμὸς προχέων
Ἀεῖβρον φῶς λύχνων χιλίων καὶ χιλίων,
Λαμπτὰς μικρὰ σὺ εἶσαι, εἰς πείσμα τῶν βορέων
Ἀσθεστον συντηροῦσα τὸ φέγγος σου τὸ θεῖον.

Ἡ ἂν ὁ θόλος οὗτος τοῦ στερεώματός του,
Κατάστιλπος ἐκ λίθων σμαράγδου καὶ σαπφείρου,
Δὲν ᾔναι οὐτ' ἐσθῆς του χρυσοῦ, οὔτε βωμὸς του,
Ἀλλὰ σωρεῖα κόσμων ἐκτάσεις ἀπείρου,

Σὺ τότε ζωογόνος πηγὴ φωτὸς καὶ κάλλους
Ἡλῖος εἶσαι φέρων πλανήτας κινουμένους,
Καὶ πᾶς σου δὲ πλανήτης ὑποπλανήτας ἄλλους,
Ὡς πρὸς μητέρα ὄρνεις μικροὺς συσσωρευμένους.

Καὶ φέρεις λοιπὸν, γίγα, ἐπὶ εὐρέων νώτων,
Καὶ γαίας καὶ θαλάσσας, καὶ λόφους καὶ πεδία,
Καὶ μυριάδας ἰσως ἀστέρων πολυχρότων·
Πλὴν ποῖα τῶν ἡ τύχη, καὶ τίς ἡ ἱστορία;

Καὶ τὰ ἐν σοί, ὦ κόσμε, ὡς τὰ ἐνθάδε, ῥέουν;
Γεννῶνται μυριάδες, καὶ θνήσκουν μυριάδες;
Καὶ μυριάδες χαίρουν, καὶ μυριάδες κλαίουν,
Καὶ νυμφικαὶ μαρμαίρουν καὶ νεκρικαὶ λαμπάδες;

Τίς νόμος τῶν υἱῶν σου τὰ δίκαια εὐθύνει;
Ἀγνὴ ἐλευθερία εἰς τὰς βουλὰς τῶν ἀρχῆ;
Ἡ δ' λαὸς σου γόνυ πρὸ τῶν τυράννων κλίνει,
Καὶ θῦμα τοῦ κρατοῦντος ὁ ἀσθενὴς ὑπάρχει;

Κ' ἐνῶ ὁ ὀφθαλμὸς μου, ὦ ἄστρον, σ' ἀτενίζει,
Σὲ διαπέρθουν ἰσως στρατεύματα καὶ στόλοι·
ὑπὸ τὰ βήματά των τὸ ἑδάφος σου τρίζει,
Καὶ μάχαι συγκροτοῦνται, καὶ πίπτουν στρατοὶ ὅλοι.

Καὶ ὅμως τόσα ὄντα, βοή καὶ τύρβη τόση,
Ἐντὸς στενῶν τὰ πάντα ἐγκλείονται ὁρίων·
Πέραν δὲ τούτων μένουσι νεκρὰ καὶ σιωπῶσι,
Κ' εἰς ἓν σμικρὸν τὰ πάντα συγχέονται σημείων.

Καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο ποῦ στίλβει εἰς τὰ ὕψη,
Καὶ πώποτε ἡ θέσιν ἡ ὥραν δὲν ἀλλάσσει,
Ἄν ἔλθῃ νῦν κ' ἐκεῖνο δὲν ἔλθῃ, τί θὰ λείψῃ;
Ἐἴς κόκκος εἰς τὴν ἄμμον, ἐν φύλλον εἰς τὰ δάση!

Ὡ ἄστρον! ἀνατέλλεις αἰώνια καὶ δύεις,
Κ' εἰς τὴν πληθὺν τῶν ἀστρῶν ἡμεῖς σέ παρορώμεν.

Πιστῶς τὴν ὠρισμένην ὁδὸν του διανύεις,
Καὶ εἶσαι ἡ δὲν εἶσαι ποτὲ δὲν ἐρωτῶμεν.

Ἡ νῦν ὅταν ἐπέλθῃ, ὥσαν δειλὴ τις κόρη,
Ἐσχάτον σὺ τῶν ἄστρων μὲ συσταλὴν προκύπτεις·
Γλυκοχαράζει μοῖσιν, κ' ὀπίσω εἰς τὰ ὄρη
Σὺ πρῶτον ἀπὸ ὅλα τὸ πρόσωπόν σου κρύπτεις.

Ἀνώνυμον σ' ἀφῆκεν ὁ Ἄργος Ἀστρονόμος,
Πλὴν σὺ ἐπανατέλλεις ἀείποτε ὠρχίον,
Κ' εἰς τὸν γλαυκὸν αἰθέρα μαρμαίρεις, ἄστρον ὅμως
Θὰ ἔλθῃ νῦν ὁπότε δὲν θ' ἀνατείλῃς πλέον!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΤΣΟΥΤΣΑΣ.

ΔΙΚΑΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΟΥ.

1. Οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται καὶ μένουσι ἴσοι κατὰ τὰ δίκαια· αἱ κοινωνικαὶ διακρίσεις καὶ ἀνισότητες βᾶσιν ἄλλην δὲν ἔχουν παρὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν.

2. Σκοπὸς πάσης πολιτικῆς κοινωνίας εἶναι ἡ φυλακὴ τῶν φυσικῶν καὶ ἀπαρραγμάτων τοῦ ἀνθρώπου δικαίων· τὰ δίκαια ταῦτα εἶναι, ἡ ἐλευθερία, ἡ ἰδιοκτησία, ἡ προσωπικὴ ἀσφάλεια, καὶ ἡ ἀντίστασις εἰς τὴν καταδυναστείαν.

3. Εἰς μόνον τὸ ἔθνος ἀνήκει φυσικὰ πᾶσα κυριαρχία· οὐδεμία σύννοδος ἀνθρώπων, οὐδὲ κανεὶς μερικός ἀνθρώπος ἐμπορεῖ νὰ ἐξουσιάζῃ, χωρὶς τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔθνους.

4. Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἡ ἄδεια νὰ πράσῃ τις ὅ,τι δὲν βλάπτει ἄλλον· ὅθεν ἀκολουθεῖ, ὅτι ἡ ἐνέργεια τῶν φυσικῶν δικαίων ἐκάστου πολίτου δὲν γνωρίζει ἄλλα ὅρια παρὰ τὸ νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τοὺς λοιποὺς πολίτας νὰ ἀπολάβωσι τὰ αὐτὰ δίκαια. Τὰ ὅρια ταῦτα διορίζονται ὑπὸ μόνου τοῦ νόμου.

5. Ὁ νόμος δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἀπαγορεύσῃ πλὴν μόνας τὰς βλαβεράς εἰς τὴν κοινωνίαν πράξεις. Ὅτι δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου, κανεὶς δὲν ἔχει ἐξουσίαν νὰ τὸ ἐμποδίσῃ· οὐδὲ κανεὶς ἐμπορεῖ νὰ βιασθῇ νὰ πράξῃ ὅ,τι ὁ νόμος δὲν προστατᾷ.

6. Ὁ νόμος εἶναι φανέρωσις τῆς γενικῆς τοῦ ἔθνους θελήσεως. Ἄπαντες δὲ οἱ πολῖται ἔχουν δίκαιον νὰ συνεργήσωσιν εἰς τὴν θέσιν τοῦ νόμου, ἡ προσωπικῶς, ἡ δι' ἀντιπροσώπων. Ὁ νόμος, εἴτε προστατεύων, εἴτε κολάζων, πρέπει νὰ ᾔναι ὁ αὐτὸς δι' ὅλους. Ἐπειδὴ ἐνώπιον αὐτοῦ εἶναι ἴσοι ὅλοι οἱ πολῖται, ἐπίσης ἔχουν δίκαιον νὰ ἐνεργῶσιν ὅλα τὰ ἀξιώματα, ἐπαγγέλματα καὶ λειτουργήματα δημόσια, κατὰ τὸ μέτρον τῆς καθενὸς ἰκανότητος, καὶ χωρὶς ἄλλην διάκρισιν, παρὰ τὴν διάκρισιν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δυνάμεως των.

7. Κανεὶς δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐγκαλεσθῇ, νὰ πιεσθῇ, ἡ νὰ κρατηθῇ, πλὴν εἰς περιστάσεις ὠρισμένας ὑπὸ τοῦ νόμου, καὶ κατὰ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ διατεταγμένους τύπους. Ὅστις ζητεῖ, ἐκδίδει, ἐνεργεῖ, δι' ἑαυτοῦ ἢ δι' ἄλλων, προσταγὰς αὐτογνώμονας, πρέπει νὰ κολάζεται· καθεὶς ὅμως πολίτης, προσκαλούμενος, ἡ κρατούμενος δυνάμει τοῦ νόμου,

χρεωστῇ νὰ ὑπακούῃ παρευθὺς· ἀντιστεκόμενος, γίνεται ἔνοχος.

8. Αἱ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμεναι ποιναὶ πρέπει νὰ ἦναι ἀποτόμως καὶ προφανῶς ἀναγκαῖαι· καὶ κανεῖς δὲν πρέπει νὰ κολάζηται πλὴν ὑπὸ νόμου τεθειμένου καὶ διαλαλημένου πρὶνπραχθῇ τὸ ἔγκλημα.

9. Ἐπειδὴ πᾶς ἕνας λογίζεται ἄθως, πρὶν ἀποδεχθῇ διὰ τῆς κρίσεως ἔνοχος, ἐὰν φανῇ ἀπαραίτητος πρὸ τῆς κρίσεως ἡ κράτησίς του, παντὸς εἶδους αὐστηρότης, ἥτις δὲν εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ προσώπου του, πρέπει αὐστηρῶς νὰ ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου.

10. Κανεῖς δὲν πρέπει νὰ ἐνοχλῇται διὰ τὰς ὑπολήψεις καὶ δόξας του, ἀκόμη καὶ τὰς περὶ θρησκείας, ἐὰν ἡ φανέρωσις αὐτῶν δὲν ταρασσῇ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένην δημόσιον εὐταξίαν.

11. Ἡ ἐλευθερία κοινοποιήσις τῶν λογισμῶν, δοξῶν καὶ ὑπολήψεων, εἴν' ἐν ἀπὸ τὰ πλέον πολῦτιμα δίκαια τοῦ ἀνθρώπου· ὅθεν καθεὶς ἀπὸ τοὺς πολίτας ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ λαλῇ, νὰ γράφῃ, καὶ νὰ κοινοποιῇ διὰ τύπων τοὺς λογισμούς του, χωρὶς νὰ ἦναι ὑπεύθυνος δι' ἄλλο, πλὴν τὴν κατὰχρησιν τῆς ἐλευθερίας ταύτης, κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένας περιστάσεις.

12. Ἡ ἀσφάλις τῶν δικαίων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου ἀπαιτεῖ ἀναγκαιῶς δημοσίαν δύναμιν. Ἡ συγκρότησις λοιπὸν τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ σύστασις γίνεται διὰ τὸ κοινῶς εἰς ὅλους συμφέρον, καὶ ὅχι δι' ἰδίαν μερικὴν ὠφέλειαν ἐκείνων, εἰς οὓς ἐμπιστεύεται ἡ δύναμις.

13. Διὰ τὸν μισθὸν τῆς δυνάμεως ταύτης καὶ τὰς λοιπὰς δαπάνας τῆς κυβερνήσεως, εἶναι ἀπαραίτητος ἡ κοινὴ συνεισφορά τῶν πολιτῶν· αὕτῃ πρέπει νὰ συνεισφέρεται ἐπίσης ὑφ' ὅλων, ἀναλόγως μὲ τὴν περιουσίαν ἐκάστου.

14. Ὅλοι οἱ πολῖται ἔχουν δίκαιον νὰ πληροφορῶνται, ἢ ἀφ' ἑαυτῶν ἢ δι' ἀντιπροσώπων, τὴν ἀνάγκην τῆς κοινῆς συνεισφορᾶς, νὰ συγκατανεύσιν εἰς αὐτὴν ἐλευθέρως, νὰ ἐπαγρυπνῶσιν εἰς τὴν χρῆσιν τῆς, νὰ διορίζωσι τὴν ποσότητα, τὴν ἐπίθεσιν, τὴν συλλογὴν, καὶ τοῦ χρόνου τὸ διάστημα, ὅσον ἔχει νὰ μείνῃ.

15. Ἡ κοινωνία ἔχει τὸ δίκαιον νὰ ζητῇ ἀπὸ πάντα λειτουργὸν ἢ κυβερνήτην τῶν κοινῶν λογαριασμὸν τῆς διοικήσεώς του.

16. Οὐδεμία κοινωνία λογίζεται συντεταγμένη πολιτεία, ἂν δὲν ἔχῃ τὰ δίκαια ταῦτα βεβαίως ἠσφαλισμένα, καὶ τὴν διάκρισιν τῶν ἐξουσιῶν ἀκριβῶς ὠρισμένην.

17. Ἐπειδὴ ἡ ἰδιοκτησία εἶν' ἐν ἀπὸ τὰ ἱερὰ καὶ ἀπαράβιαστα δίκαια, κανεῖς δὲν πρέπει νὰ στερῇται τὸ κτήμα του, παρεκτὸς ἐὰν δημοσίᾳ ἀνάγκῃ, νομίμως ἀποδεδειγμένη, τὸ ἀπαιτῇ προφανῶς· τότε δὲ πρέπει νὰ πληρόνται πρῶτον εἰς τὸν κτήτορα ἡ δικαία ἀμοιβὴ τοῦ κτήματός του.

ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΣΠΑΡΤΕΡΟΥ.

Ὁ ΒΑΛΔΟΜΕΡΟΣ Ἐσπάρτερος, πρῶτον ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, ἐγεννήθη τὸ 1792, ἐν τῇ Γρανατούλα, κώμῃ τῆς ἐπαρχίας Λαμάνχης. Ὁ πατὴρ του ἦτο τεχνίτης εὐπόληπτος, κατασκευαστὴς τροχῶν, ἀμαξῶν, καὶ ἐργαλείων τῆς γεωργικῆς. Εἰς δὲ τῶν ἀδελφῶν τοῦ πατρὸς του, Φραγκισκανὸς μοναχός, ἔλαβε τὸν Βαλδόμερον εἰς τὴν μονὴν, καὶ ἐφρόντισε περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεώς του. Ἀν ἡ Ἰσπανία ἔμενεν εἰς τὴν συνήθη εἰρηνικὴν κατάστασιν, ὁ νέος μαθητὴς τοῦ μοναστηρίου, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἤθελε γένει, προΐοντος τοῦ χρόνου, ἐκκλησιαστικὸς τε καὶ καλόγηρος. Ἀλλὰ περὶ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὁ Ἐσπάρτερος ἐφθασεν εἰς τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τὰ στρατεύματα τοῦ Ναπολέοντος ἐπέρασαν τὰ Πυρηναιῶν, καὶ ἠπέλουν τὴν Ἰσπανικὴν ἀνεξαρτησίαν. Τότε δὲν ἦτο πλέον καιρὸς διὰ μοναχισμόν· τοῦλάχιστον οὕτως ἐφρόνουν οἱ νέοι σπουδάζοντες ἐκκλησιαστικοί· καὶ ἅπαντες οἱ καθ' ὅλα τὰ ἐν τῇ χερσονήσῳ γυμνάσια σχεδὸν ὁμοψύχως ἀπέρριψαν τὸ ῥάσον, ἐξώσθησαν τὴν ῥομφαίαν, καὶ ἐπῆραν τὸ τουφέκιον εἰς τοὺς ὤμους. Οἱ ὑπ' αὐτῶν συγροτηθέντες λόχοι ὠνομάζοντο ἱεροί. Περιελαμβάνοντο δ' ἐν αὐτοῖς οὐ μόνον οἱ νέοι, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ πολιότρυχες μοναχοί, οἵτινες, συνειθισμένοι εἰς τὴν σκληραγωγίαν, ἀπετέλουν ἀρίστους ἀτάκτους στρατιώτας. Ἡ ἱστορία τῶν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας Ἰσπανικῶν πολέμων ἀναφέρει πολὺς μοναχοὺς στρατηγούς, οἵτινες παράσημα τῆς στρατηγίας αὐτῶν εἶχον τὸ σχοινίον καὶ τὰ σάνδαλα τοῦ Αγ. Φραγκίσκου.—Ἀπὸ τοῦ 1825 μέχρι τοῦ 1830 ὁ Ἐσπάρτερος ἦτο συνταγματάρχης, τὸ δὲ τάγμα του ἐστάθμευε κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος εἰς τὴν νῆσον Μαϊώρικαν. Πρὶν ὑπάγῃ ἐκεῖσε, ἦτο διωρισμένος εἰς τινα θέσιν ἐπὶ τοῦ Ἰβηρος, ὅπου ἐγνώρισε τὴν παροῦσαν Δούκισσαν αὐτοῦ, Κυρίαν Ἰακίνθην τοῦ Αγίου Σταυροῦ, Senora Jacinta de Santa Cruz. Ὁ πατὴρ αὐτῆς, γηραιὸς ἀξιωματικὸς, ἦτον εἰς τῶν πλουσιωτέρων ἰδιοκτητῶν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Ἰβηρος, καὶ ἡ Κυρία Ἰακίνθη ἦτον ἡ μονογενὴς θυγάτηρ του. Ὁ πατὴρ δὲν ἤθελε νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸν στρατιώτην, καὶ τοι ὕψη-
λου βαθμοῦ. Ἀλλ' ἡ σταθερότης τῶν νέων ὑπερίσχυσε, καὶ ὁ γάμος ἱεουργήθη ἐπὶ τέλους. Ἡ νῦν Δούκισσα τῆς Βικτωρίας ἦτο περίφημος διὰ τὰ κάλλη καὶ τὴν συζυγικὴν ἀγάπην τῆς.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ. Ἀρ. 1.

Η ΧΩΡΑ ΕΔΕΜ.

Η ΕΝ τῇ βίβλῳ τῆς Γενέσεως συντομωτάτῃ περιγραφῇ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐτέθησαν οἱ πρωτόπλαστοι Ἀδὰμ καὶ Εὕα, περιέχει σχεδὸν ὅλας τὰς σωζόμενας γεωγραφικὰς εἰδήσεις περὶ τοῦ κόσμου, ὅποιοις ἦτο πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ. Ὁ σκοπὸς τοῦ Μωϋσέως ἀναμφιβόλως ἦτο νὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὴν θέσιν, ὅπου ἐγένεν ἡ δοκιμὴ τῶν προπατόρων μας· ἀλλ' ἡ παρέλευσις τοσούτων αἰώνων, καὶ αἱ